

Народенъ Пазителъ

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ
ОРГАНЪ НА ОКРЪЖНИЙ КЛУБЪ НА НАРОДНАТА ПАРТИЯ

В. „Народенъ Пазителъ“ излиза всѣки Летъкъ.

Цѣна на вѣстника е:

За вѣтъ България: За вѣтъ странство:

За година 8 лева За година 10 лева
» шестъ мѣсеса 4 » » шестъ мѣсеса 5 »

Единъ брой 15 стотинки.

Отговоренъ редакторъ: Иванъ С. Тишевъ, ювокатъ.

Всичко, чо се отнася до вѣстника, се исправя отъ Администрацията на вѣстника.

За частни обявления се плаща по 10 дума въ първа страница, а по 5 ст. на 3 страница.

Приставските обявления се печататъ въ споразумѣніе; приематъ се въ печатницата на г-на Т. Бърдаровъ, комуто се плаща и стойността имъ.

Плѣвень

МНОГО ВАЖНО.

За Г. г. Желающитъ да си купятъ кѣща.

Извѣствамъ че продавамъ собственната си двоетажна кѣща (дукянъ и кѣща) находяща съ вѣ цен-тра на града при сѣсѣди: Илия Атанасовъ, Димитъ Карапетковъ и пътъ срѣщу мировитъ сжилица.

За споразумѣніе до притежате-лятъ вѣ сжщото зданіе (дукянъ).

Притежателъ:
Хр. П. Романски.

АБОНАТИ

За списанието „Учителъ“, го-дина VIII. се записватъ вѣ въ печатницата на Т. Хр. Бър-даровъ. Чрезъ сжщата печатница могжть да се исписватъ всичкитъ издания на списанието „Учителъ“ и VII-та книга на „Сборника“ на сжщото списание — „Хербартъ като педагогъ“, — която сега се печати.

Вѣ сжщата печатница пристиг-нахъ тия дни нови разни видове канцелярски потрѣбности: хартии, мастила и пр. и всички потрѣбности за цинкографи, като: краска, кислота и терпентинъ химически прѣ-чистени, цинкиренаратъ, химическо мастило, прахъ за истриливане цинковитъ дѣски и пр.

Цѣни извѣнредно умѣренни.

Д-ръ Констан. Стоиловъ почина.

Телеграфътъ ни донесе скрѣбната вѣсть, че на 23 Мартъ вѣ 10 часа вечеръта прѣдалъ Богу Духъ най-достойния българинъ Д-ръ К. Стоиловъ, доблестния шефъ на Народната партия. Съ неговата смърть България изгуби ненадѣйно единъ отъ най-първите си дѣржавни мжже, който има голѣма роля вѣ сждбинитъ на нейния свободенъ политически животъ. Д-ръ К. Стоиловъ принадлежи на народа съ името си, съ заслугитъ си, съ значението си. Той е отъ онния дѣци, за които не е нужно да се чака сждитъ на историята, за да бждатъ огѣнни отъ потомството. По вѣзитание и по душа безуко-ризенъ джентлиментъ покойния бѣше и единъ отъ рѣдките ни политически водители, които се радваха и у насъ и вѣ външния свѣтъ съ общо увѣжение и довѣrie, спе-челини чрезъ благородните качества на сърдцето, високъ дѣржави-чески умъ и неоспоряеми заслу-ги къмъ отечеството, при най-мжчи условия. — Нека всички да при-

лонимъ глава прѣзъ памѣтта му и вѣзнесемъ топли молитви къмъ Всѣвишния за упокоение на душата му и единогласно да кажемъ лека му прѣстъ и вѣчна му па-метъ.

Кратки черти изъ живота на Д-ръ К. Стоиловъ.

Д-ръ К. Стоиловъ е роденъ вѣ г. Пловдивъ на 23 Септемврий 1853 год., умрѣлъ е на 48 год. вѣзрастъ, сравнително много младъ и тѣкмо когато да работи. Баща му е родомъ отъ Стара-Загора и е билъ тѣрговецъ вѣ Пловдивъ; той е ималъ само едно дѣте и то било сегашния покойникъ. Д-ръ К. Стоиловъ е училъ вѣ Пловдивъ, вѣ Робертъ-Колежъ и вѣ Хайделбергъ, дѣто свѣршилъ Юридическая курсъ съ отличие и получилъ степенъ Д-ръ на правото, слѣдъ кое-то пристоя една година вѣ Парижъ. При избухванието на Руско-Турска война той се вѣрна вѣ България и редактира вѣ «Марица» основанъ наскоро слѣдъ окупира-нието отъ Русия на Пловдивъ. Князъ Дондуковъ-Карсаковъ го назначилъ за прѣдсѣдателъ на Пловдивския Апел. Сждъ и вѣ това си качество по право взе участие вѣ учредителното събрание, на което бѣше и секретарь. Слѣдъ изработ-ванието на Конституцията и избира-нието на Князъ Александра, Стоиловъ биде избранъ за членъ вѣ депутатията, която бѣ натоварена отъ Народното Събрание да под-несе на Князъ Александра актъ за избираните му. При първа срѣща съ Князъ Александра Батем-бергъ, Стоиловъ билъ задържанъ отъ Княза за частенъ секретарь, а послѣ назнач. за началникъ на пол-итническия му кабинетъ. По кѣсно управлявалъ Министерството на Вѣн-шинитъ дѣла и Исповѣданията. Него-вата знаменита рѣчъ, произнесена вѣ III Обик. Нар. Събрание по Дунавския вѣпросъ, си остава и до сега една отъ най-хубавитъ и по форма и по съдѣржание вѣ цѣлия парламентаренъ животъ на България. Като се прогласи съе-динението, покойния взе участие вѣ Срѣбъско-Българската война като офицеръ отъ свитата на Князъ за което бѣ награденъ съ Българ-ския воененъ орденъ за „Храб-рости“. Слѣдъ 9 Августъ 1886 г. Стоиловъ бѣ Министъ на Вѣн-шинитъ дѣла и Исповѣданията, а слѣдъ аб-дикрирането на Князъ Александра му бѣ повѣренъ портфейла на пра-веждисто. Прѣзъ регенството, слѣдъ отказа на Данския принцъ Валдемара да приеме Българския прѣстолъ, нему се повѣри важната

мисия заедно съ Г. Г. Грекова и Калчева, да заобиколятъ Европей-ските дворове да изложатъ истин-ското положение на България и да подиратъ достоенъ кандидатъ за вакантния Български прѣстолъ. Слѣдъ обиколката послѣдваха дѣлъ-ги прѣговори, поради което Стоиловъ остана вѣ Виена и най послѣ му се одаде да склони Н. Ц. В. Князъ Фердинада да приеме Бъл-гар. Корона. Слѣдъ спрѣчкванието между Г-нъ регента Стамболова и М-ръ Прѣзидента Радославовъ, вѣ тайното засѣданіе на Вел. Народ. Събрание, дѣржано на 27 Юни с. г. Стоиловъ бѣ М-стръ прѣзидентъ и Министъ на Правосѫдието, Прѣзъ м. Декемврий 1888 г. си подаде оставката и се оттѣгли вѣ частенъ животъ, като ювокатъ.

На 18 Май 1894 г. Н. Ц. В. слѣдъ оставката на покойния Стамболовъ, натовари Стоиловъ да съст-ави ново М-ство, на което бѣ прѣдсѣдателъ и М-стръ на Вѣн-шинитъ работи и Исповѣданията до 18 Януарий 1899 г. Прѣзъ това вѣме България бѣ честита да види цѣлъ рѣдъ велики събития, които историята записа като заслуги на знаменитния дѣржавенъ мжжъ. Вѣтрѣ вѣ страната се вѣведоха ре-дѣтъ и спокойствието, които по-прѣди не бѣха нормални. Но, кое-то е най-важното, прѣзъ това вѣме се сполучи вѣтжванието на Българския прѣстолонаслѣдникъ вѣ-лоното на Православната вѣра, съ което се положи основата на бъл-гарската династия Високодѣржав-ния той актъ докара поправяне отношеніята ни съ Великата ни Освободителка, докара официално признаване на Дѣрж. ни Глава и поставянието на България вѣ едно нормално международно положение.

Слѣдъ отглеждането си отъ властъ, 18/1 99 г., Д-ръ Стоиловъ се прѣдаде, като шефъ на Народната Партия, на водението й на дѣржаводението на вѣ «Миръ», вѣ редактиралието на когото се интересува-ше до най-малките подробности.

По главнитъ Ордени, съ които е награденъ Д-ръ К. Стоиловъ съ: Български: Българ. воененъ ор-денъ «за храбростъ», «Св. Александъръ», и «за гражданска заслуга» I спешенъ съ брилянти; съ Руския орденъ «Бѣлий Орелъ»; Австрий-ския «Жълезна Корона» I ст.; «Звѣздата на Французки Légion d' honneur»; Италиянския «Св. Маврикий и Лазръ» I ст.; Баварския «Св. Михаилъ» I ст. Срѣбъскиятъ «Бѣлий Орелъ» и «Таково» I ст.; Черногорскиятъ «Данило» I ст.; Ро-

мънскиятъ «Ромънска Звѣзда» I ст.; Османскиятъ: «Османие» и «Меджи-дие» I ст. и пр. и пр.

Погребението на Д-ръ К. Стоиловъ.

Вѣ недѣля, 25 Мартъ 1901 г.; вѣ София се извѣрши тѣржествен-ното погребение на незабравимия и многозаслужилъ български Дѣржавенъ мжжъ Д-ръ К. Стоиловъ. На погребението присъствували Г-да Министрите, Нар. прѣдстави-тели, Дипломатическите Агенти, Висшии офицери и чиновници, де-путациите отъ всичките градове на България и много народъ. При гроба дѣржали рѣчи Г-да Марковъ и Ризовъ и свещеникъ А. Георгиевъ

Д-ръ Константинъ Стоиловъ.

Janitas-vanitatum et omnia vanitas....»

Помрачи се . . . изгасна на вѣки отъ лицето на българскиятъ политически небосклонъ онай първокласна звѣзда, зарята на която за прѣвъ пътъ блѣстна вѣрху зловѣщиятъ и тѣменъ фонъ на този небосклонъ на 23 Септемврий 1853 година! . . . Вѣ петъкъ на 23 того (какво чудно съвпадение вѣ дати-тъ на мѣсеса за живота и смъртъ-та) вечерята точно вѣ 9 часа и 50 м. прѣдъ полунощъ, прѣстана да тупа онова сърдце, което прѣзъ дѣлъ години нарѣдъ е било неиз-черпаемъ изворъ на любовь, милости и на всички други патриоти-чески пориви! . . . **Д-ръ Констан-тинъ Стоиловъ** не е вече между живитъ! . . . Смъртъта наложи свойтъ студенъ и разрушителенъ печатъ на неговитъ уста! . . . Той почина . . . смири се . . . умрѣ! . . . но умрѣха заедно съ него и всичките му идеали и планове, създа-дени и прѣдназначени за облаго-денствуване на България, на Бъл-гарския народъ . . .

Д-ръ Стоиловъ, това е неуспо-римъ отъ всички ни фактъ, бѣше единъ отъ най-крупните наши дѣр-жавно-политически дѣятели, който вѣ течение на единъ периодъ отъ цѣли 20 години, е игралъ най-вид-ната рѣль вѣрху нашата общест-венно-политическа аrena и не ще съмнѣніе, принесътъ е твѣрдъ цѣн-ни нѣща вѣ полза на общебѣл-гарската национална кауза . . . Прѣждеврѣменната смърть на този високотолерантенъ дѣржавенъ мжжъ, чийто нравствени акции имаха всѣкога най-висока цѣна вѣ висшии официални и неофициални сфери на Европа, съставлява без-спорно една незамѣнна загуба за България и за българскиятъ на-

